

И загубата на единий слухъ
Не лесно тъй убива идеалтъ,
Когато него В и с ш и й С л у х ъ поддържа!—
Азъ чувствувамъ чрезъ него буйний пулъ
На общия животъ на естеството, —
Не той ли бие въ моето сърце?
То не отъ туй ли страда тъй жестоко? —
Въ страданъето е негова животъ!
И само въ него ази ще намеря
За нови чувства нови звукове —
Искусството чрезъ тяхъ да обновѣхъ...
д

Тазъ висота достигна, възродена
Въ велика скърбъ, великата душа.

Въ полета гордъ на възбленуванъ блянъ
Унесенъ, той зафърленото свое
Творение отново залови, —
И се забрави и забрави всичко...
Въ хармония и дивна и надвластна
Се сбориха и сляха звукове
Метеженъ рой подиръ метеженъ рой,
Като пожарни пламъци. Отъ тяхъ
На беззаветность знойний дѣхъ повея...
А смъртните окови, що душата
Тѣй гордо бе зафърлила, звѣнтяха
Болезнено, като отѣкъ на буря,
И нейде си замираха далечъ...
Въ нестройний строй на тоя химнъ гордъ,
Диханието на покой възвишенъ
Трепереше — покой на духъ възмогнать.

И въ своята забрава, той не спази
Какъ влезе тихо въ стаята ~~една~~ *единъ*
Отъ ~~неговите~~ *неговите* ^{мъ} ~~млади~~ *ученици*; ~~сейна~~ *сейна*
И ~~сепната~~ *сепната* отъ звуковете бурни ~~на рояла~~
На ~~мощния рояль~~, като ~~вкована~~
Задъ него ~~тя~~ *та* застава... И ужасни

Тоу